

men naar man nu vil opløse det Spørgsmaal: Hvad opnaas der overhovedet ved denne Lov, saa vil jeg dertil svare: Ja, der opnaas det, at i alle de Tilfælde, hvor Tiendeejere og Tiendehdere kunne enes om en Afløsning af Tienden, giver Staten for det første Afkald paa Tiendestatten, der, som tidligere af mig nævnt, andrager i alt ca. 250,000 Kr. aarlig. Dette Beløb er en Slags Opmuntringspræmie, et „Lidløb“, for at opmuntre til Afløsning, og det er jo en Selvfølge, at det vil gøre det muligt for Tiendeejerne at sælge deres Tiende noget billigere, end de ellers kunde, hvis denne Bestemmelse ikke fandtes i Loven. Endvidere indeholder Lovforslaget den Bestemmelse, at alle de Tiendehdere, som skulle optage Laan for at afbetale deres Tiende, skulle kunne opnaa saadanne Laan direkte af Statskassen uden nogen som helst Udgift enten til Stempel eller Tinglæsning eller nogen som helst Afgift til det offentlige. Og man opnaar endvidere det, at alle de Tiendehdere, som opnaa Overenskomst om Tiendeafløsning kunne, hvad de ikke kunne nu i Øjeblikket under de nuværende Forhold, saa saadanne Vilkaar, at de i Løbet af 60 Aar kunne frigøre deres Jord for Tiendebyrden i al Fremtid, og de ville altsaa herved gennem smaa aarlige Afdrag for hvert Aar, der gaar, stadig forhøje deres Ejendommens Værdi, og naar de 60 Aar ere omme, vil Tiendebyrden for steds være forsvunden fra deres Ejendomme, hvorved Tiendehderne i ikke ringe Grad ville have forøget de paagældende Ejendommers, og derigennem Samfundets Værdier. Endvidere opnaar man, at den Bistand og Vejledning, som skal ydes Tiendehderne ved Afløsningen, bliver betalt af Statskassen, naar Afløsningen er gaaet i Orden. Det er min Overbevisning, at, naar denne Lov vedtages, vil, haaber jeg, ethvert Ministerium gøre Stridt til saa hurtigt som muligt at afløse alle de Tiender, som ere i Statens Besiddelse, navnlig alle Kongetiender og alle de Tiender, som indestaa i Statsinstitutioner, og det er min Overbevisning, at paa de Vilkaar, som her ydes, naar Flertallets Vædringsforslag ere vedtagne, vil der straks i den nærmeste Tid foregaa ikke saa Afløsninger af forskellige Tiender. Men som sagt, man stiller det frit, man overlader vedkommende Tiende-

ydere selv at bestemme, hvorvidt de overhovedet ville have Tienden afløst, og de Mindretal, der ikke tro at kunne gaa med til en Afløsning i Øjeblikket, ønsker man ikke at øve nogen Tvang imod; men deres Forpligtelse bliver den, at de i Fremtiden skulle betale deres Tiende til Staten gennem Amtstuen, medens Statskassen udreder Mindretallets Afløsningssum til de paagældende Tiendeejere.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa Flertallets Vegne anbefale de af Flertallet og af Udvalget stillede Vædringsforslag.

Alberti: Den Gang det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) stillede sit Forslag om Afløsning af Tiender, var jeg meget tilfreds med Udsigten til, at man derved kunde komme til at forhandle om en endelig Afgørelse af denne vigtige Sag, som nu i saa overordentlig mange Aar har ligget den store Befolkning paa Sinde, og som saa ofte har været forsøgt ordnet gennem dette høje Ting. Ganske vist var der i det ærede Medlems Forslag Ting, som jeg ikke fuldt ud kunde sympatisere med; men paa den anden Side var jeg paa det rene med, at det vilde danne et fortrinligt Grundlag for en Forhandling, og navnlig et fortrinligt Grundlag for en Forhandling med det andet Ting og den høje Regering, fordi det ærede Medlems Forslag ikke afveg fra det, som gennem alle de Aar, hvor der er gjort Forsøg paa at afløse Tiender, har været Folketingets faste Standpunkt, det nemlig, at man maatte komme til en Ordning, som baade gav Tiendehderne en Ret til at kræve Afløsning, og som tillige tilfikkede dem en Afløsning paa saadanne Vilkaar, at de virkelig kunde være tjente dermed, at de virkelig kunde siges at opnaa en Fordeel derved, hvilket de efter min Opfattelse maa anses for berettigede til efter hele den Maade, hvorpaa Tienderne fra første Færd at ere komne til Eksistens og ere blevne oprettede eller forandrede ved Statens Virksomhed eller i alt Fald med Statens stiltiende Samtykke. Derimod var jeg, den Gang dette Forslag, som nu foreligger til Forhandling, kom frem, ikke saa ganske fornøjet dermed, fordi det efter min Opfattelse paa begge de nævnte Punkter fraveg Folke-